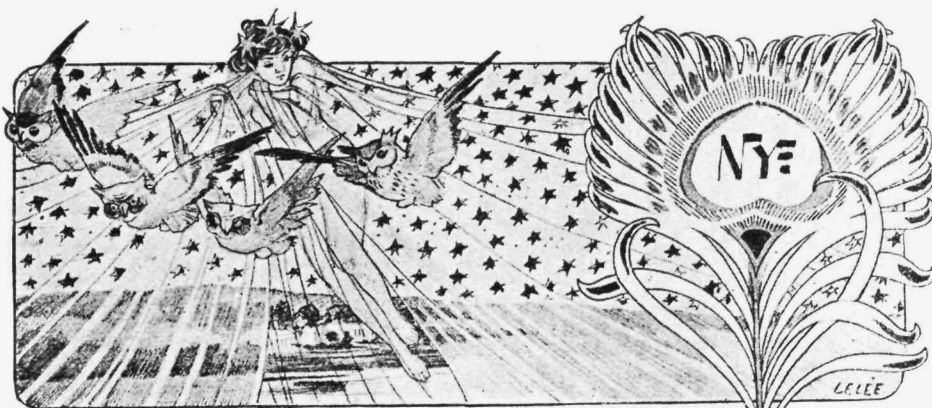

★ ΑΠΟ ΤΑΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΙΣ ★

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑΙ ΑΡΜΟΝΙΑΙ

Ε τῆς φαντασίας τὰ φτερά σε πρωτογνώρισα, σε μιά ξανθὴ τοῦ ἡλίου ἀχτίδα μοῦ πρωτομίλησες. Ἐτοί ἄρχισες νὰ τῆς ὁμιλῇ ἓνα δειλινό, τὴν ὥρα ποῦ οἱ σπῖνοι ἐγοργόπε-

τοῦσαν καὶ τὰ νερά ἀντιφέγγιζαν τῇ Δύσει.

Καὶ περιπατοῦσαν μόνον, κοντὰ στὴ λίμνη, κάτω ἀπὸ ἀνθισμένα φύλλα καὶ ἐκείνη εἶχε ἀφεθῇ εἰς τὴν γλυκερὰ φλυαρία τοῦ Αἰμύλιου. Καὶ ὅταν ἐκείνος καμμιὰ φορὰ στὴν ὁρμὴ τοῦ αἰσθήματος τῆς ὁμιλεῖ, αὐτὴ ἐσθίκωνε ἐλαφρὰ τὰ μάτια της — τὰ μεγάλα, τὰ τεράστια μάτια της — τὸν ἔβλεπε πλάγια, γλυκὰ — γλυκὰ, μὲ μίαν ἐλαφρὰν κλίσιν τῆς κεφαλῆς, ἐνῶ τὸ σῶμα ἔμενε εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν πάντοτε, καὶ μόλις τὰ χεῖλη ἀνοίγαν, ὥς νὰ ἤθελαν τάχα νὰ διαμαρτυρηθοῦν, πράγματι ὅμως διὰ νὰ ἐνθουσιάσουν περισσότερο τὸν ὑμνητὴν της.

Ὁ Αἰμύλιος, ἀδιάκοπα ὁμιλοῦσε· ἡ Ἐρατὼ διαρκῶς ἐσιώπα. Καὶ ὅμως συνεννοοῦντο τόσο καλὰ!

Καὶ ὅταν ἐκείνος εἶπε — καὶ τί δὲν εἶχεν εἰπεῖ! — ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε ἓνα φορτίον ποῦ χρειάζεται σύντροφος διὰ νὰ τὸ σηκώνῃ κανεὶς, ἐκείνη ἔβαλε τὸ μικρὸ τῆς χέρι εἰς τὸ ἰδικό του καὶ τοῦ εἶπε γιὰ πρώτη φορὰ, μὲ ἓνα ἐρύθημα στὰ μάγουλα.

— Τὸν σύντροφον τὸν ἔχεις...

Καὶ τῆς ἐφάνηκε ἔξαφνα τόσο παράξενο ποῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια· καὶ ἐφάνηκε σ' αὐτὸν τόσο φυσικὸ ποῦ τὸν ἐννοίωσε!

Ἐτοί ἐγνωρίσθηκαν. Ἡ ὥρες περνοῦσαν γλυκιές. Κάθε ἡμέρα καὶ ἀπὸ μίαν σταγὼν ὁρόσου καὶ μέλιτος εἰς τὸ κύπελλον τῆς ζωῆς.

Ἐνα βράδυ ὁ οὐρανὸς εἶχε συννεφιάση. Αἱ ἀστροπαὶ διέσχιζαν τὸν μαυρισμένον ὁρίζοντα. Ἡ Ἐρατὼ δὲν εἶχε κοντὰ της τὸν Αἰμύλιον. Καὶ ἐφοδεῖτο, ἔτρεμε· ὅσῳ ἔδλεπε τὰ σύννεφα τὰ ἀπειλητικά, τόσο ὑγραίνοντο τὰ μάτια της. Ἐνθυμεῖτο τῆς γλυκιᾶς ὥρες ποῦ ἐκείνος τὴν ἐνανούριζε μὲ τὰ χρυσὰ του λόγια, μὲ τὰς ποιητικὰς παρομοιώσεις του, μὲ τὰς γλυκὰς διαβεβαιώσεις τοῦ ἔρωτός του. Καὶ ἠσθάνετο τότε ἡ

Ἐρατὼ ἓνα κενὸν τεράστιον, καὶ ὁ οὐρανὸς μὲ τὸ βαρὺ πένθος τοῦ τῆς ἐφαίνετο ὡς ἐν κοιμητήριοιον ἔρωτος, ὡς μίᾳ κρύπτῃ κολάσει, ὁ οὐρανὸς, ποῦ στῆς ἀχτίδες τοῦ τῆς πρωτομίλησε, ποῦ τὸν ἐθαύμαζαν τόσο πολύ μαζί, ποῦ στὴν γαλανὴν του σκέπη ὠρκοισθῆκανε μὲ ἡνωμένα, εἰς ἓν παρατεταμένον φιλίη, χεῖλη τὸν ὄρκον τῆς αἰωνίας ἀγάπης. Βγήκε στὸ παράθυρο. Οἱ σπῖνοι τώρα εἶχαν κρυφθῇ. Τὰ νερά ἀνῆσυχά, ἐμαύριζαν καὶ αὐτὰ κάτω ἀπὸ τὴ βαρυσυννεφιά. Ἡ καρδιά της ἐκλάψε τότε, ἐκλάψε περισσότερο ἀπ' ὅ, τι θὰ ἔκλαιαν τὰ μάτια της — Ἐκυττοῦσε μακριὰ, καὶ τὰ δένδρα ποῦ ἄλλοτε τὰ ἤθελαν διὰ νὰ τοὺς προφυλάττουν, τώρα τῆς φαίνονται ἀπαίσια. Ὅσῳ νὰ τὴν εἰρωνεύονται· τὰ ἤθελε γυμνά, χωρὶς φύλλα, διὰ νὰ μὴ τῆς ἐμποδίζουν τὴν θέαν.

Ὁ Αἰμύλιος δὲν φαίνεται. Περνοῦν ὥρες. Ἡ ἀγρυπνία ἀπλώνει ἓνα μαῦρο δημάδι γύρω στὰ μάτια της — τὰ μαῦρα, τὰ τεράστια μάτια της — Ἡ μαύρη κόμη της εἶνε λυμένη, ὡς ἓνα πένθος ὀιγμένο εἰς τοὺς ἀλαβάστρινους ὤμους της. Τὰ χεῖλη της σφιγκτὰ κλεισμένα δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν οὔτε στεναγμοῦ νὰ ἀφήσουν πειὰ Ὁ παραμικρὸς θόρυβος τὴν ταράσσει.

Ἡ ἀστροπαὶς ἔλειψαν· τὰ σύννεφα τὰ συρεὶ μακριὰ ὁ ἀνεμος. Κοιμῖα γαλανοῦ οὐρανοῦ ἀρχίζουν νὰ φαίνονται.

Καὶ ἐκείνη ξαπλωμένη, θυμᾶται τῆς χαριτωνῆς στιγμῆς, ποῦ ὁ Αἰμύλιος πλάι της ἔψελνε τὴν ἐμορφιά της, ἐσφίγγε τὰ χεῖρα της, φιλοῦσε τὰ χεῖλη της. Καὶ ἡ τρικυμία τοῦ στήθους της τότε ξεσπᾷ, ἀφίνει ἀνοικτὰ τὰ χεῖλη, καὶ οἱ λυγμοὶ βγαίνουν μὲ ἓνα ρίγος ἀπαίσιον.

Ὁ Αἰμύλιος δὲν ἐφάνη πειὰ.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

